

Socialisme i Nacionalisme - James Conolly

A la Irlanda actual hi treballen tot un conjunt d'organitzacions que volen preservar el sentiment nacional dins els cors de la gent.

Aquestes organitzacions, ja siguin moviments per la llengua irlandesa, societats literàries o comitès de comerç, fan un treball de gran profit per aquest país en ajudar a evitar l'extinció de la preciada història racial i nacional, de la llengua i de les característiques del nostre poble.

Tot i amb tot, hi ha el perill que una adhesió massa estricta als seus actuals mètodes de propaganda, i l'oblit resultant dels aspectes tangibles, només aconseguen estereotipar els nostres estudis històrics com una adoració del passat, o bé fer cristal·litzar el nacionalisme en una tradició - certament gloriosa i heroica, però a la fi una simple tradició.

Actualment les tradicions poden, i freqüentment ho fan, aportar materials per un martiri gloriós, però mai poden ser prou fortes com per conduir la tempesta d'una revolució triomfant.

Si el moviment nacional dels nostres dies no és una simple reposició de les velles i tristes tragèdies de la nostra història passada, cal que es mostri capaç d'estar a l'alçada de les exigències del present.

Cal que es demostrï al poble d'Irlanda que el nostre nacionalisme no és simplement una idealització malaltissa del passat, sinó que també pot formular una resposta clara i definida als problemes actuals i un ideari polític i econòmic capaç d'ajustar-se a les necessitats del futur.

Aquest ideal concret polític i social s'aportarà millor, segons crec, per l'acceptació sincera per part dels nacionalistes més seriosos de la república com el seu objectiu.

No d'una república, com la de França, on una monarquia capitalista amb cap electiu parodia els aborts constitucionals d'Anglaterra, i en oberta aliança amb el despotisme moscovita llueixen descaradament la seva apostasia de les tradicions revolucionàries.

No d'una república com la dels Estats Units, on el poder de la bossa ha establert una nova tirania sota l'aparença de la llibertat; on, cent anys després de la marxa del darrer casaca roja que contaminava els carrers de Boston, els terratinents i financers britànics imposen sobre els ciutadans americans una servitud que deixa en una broma els impostos d'abans de la revolució.

No! La república que voldria que tinguessen els nostres compatriotes com a ideal hauria de ser una mena que la simple menció del seu nom servís per sempre com a far pels oprimits de qualsevol terra, que per sempre sostingués una promesa de llibertat i d'abundància com a recompensa dels esforços que es fan per ella.

Pel pagès propietari, esclafat d'una banda pels latifundistes i de l'altra per la competència americana, com si fossen rodes de moldre; pels obrers assalariats de les ciutats, que pateixen les exaccions del capitalista esclavitzador i pel treballador del camp, deixant-se la vida per un salari que amb prou feines li arriba per mantenir junt cos i ànima; de fet per qualsevol dels milions d'esforçats sobre la misèria dels quals s'aixeca l'esplendida fàbrica visible de la nostra civilització moderna, la República Irlandesa es convertiria en un mot per conjurar - un lloc de trobada pels desafectes, un asil pels oprimits, un punt de partida pels socialistes entusiastes de la causa de la llibertat humana.

Aquesta vinculació entre les nostres aspiracions nacionals i les esperances dels homes i les dones que han aixecat el penó de la revolta contra aquest sistema capitalista i latifundista, del que l'Imperi Britànic n'és l'exponent més agressiu i el defensor més decidit, no hauria de ser, de totes totes, un element de discòrdia dins les files dels nacionalistes més seriosos, hauria de posar-nos en contacte amb els reservoris frescos de força física i moral suficients per portar la causa d'Irlanda cap a una posició més senyera que la que mai ha ocupat d'ençà els temps de Benburb.

Algú podria dir que l'ideal d'una república socialista, que impliqués, com ho fa, una revolució

política i econòmica de ben segur allunyaria de nosaltres el recolzament de l'aristocràcia i de la classe mitjana, als quals els atemoriria la pèrdua de les seves propietats i privilegis.

Què vol dir aquesta objecció? Què cal que ens conciliem amb les classes privilegiades d'Irlanda!

Però només podreu desarmar la seva hostilitat assegurant-los que en una Irlanda lliure els seus 'privilegis' no es veuran afectats. És a dir, cal que els garantiu que quan Irlanda sigui lliure de la dominació estrangera, els soldats verds irlandesos custodiaran els beneficis fraudulents del capitalista i del terratinent lluny de 'les magres mans dels pobres' tant implacablement i efectiva com ho fan ara els emissaris escarlates d'Anglaterra.

Únicament sota aquesta base s'hi us uniran les classes. Esperau que les masses lluitin per aquest ideal?

Quan parlau d'alliberar Irlanda, només us referiu als elements químics que componen el sòl d'Irlanda? O us referiu al poble irlandès? Si us referiu a aquest darrer, de què proposau alliberar-los? De la dominació anglesa?

Però tots els sistemes d'administració política o de maquinària governamental no són més que el reflexe de les formes econòmiques hi ha a sota.

La dominació anglesa a Irlanda no és res més que el símbol del fet que els conqueridors anglesos en el passat imposaren en aquest país un sistema de propietat basat en l'expoli, el frau i l'assassinat: això, com l'actual exercici dels 'drets de propietat' originats llavors, implica la pràctica continuada d'un expoli i frau legalitzats, i la dominació anglesa s'esdevé com la forma més adequada de govern per a protegir aquest expoli, i un exèrcit anglès resulta ser l'eina més adient per la qual executar l'assassinat judicial quan les ports de les classes propietàries ho exigeixen.

El socialista que destruiria de socarrel tot aquest sistema brutalment materialista de civilització, que com la llengua anglesa hem adoptat com a propi, és, tal i com ho veig, un enemic per la dominació i la tutela angleses, més mortífer que el pensador superficial que s'imagina que és possible reconciliar la llibertat irlandesa amb aquestes formes insidioses i alhora desastroses de subjecció econòmica - la tirania dels terratinents, el frau capitalista i la bruta usura; fruits verinosos de la conquesta normanda, la dolentíssima trinitat, de la qual Strongbow i Diarmuid MacMurchadha - un lladre normand i un traïdor irlandès - en foren els primers precursors i apòstols.

Si bandejau l'exèrcit anglès demà i hissau la bandera verda sobre el castell de Dublin, a no ser que començau a organitzar la república socialista els vostres esforços seran debades.

Anglaterra encara us governaria. Us governaria a través dels seus capitalistes, a través dels seus terratinents, a través dels seus financers, a través de tota la xarxa d'institucions individualistes i mercantilistes que ha plantat en aquest país i regat amb les llàgrimes de les nostres mares i la sang dels nostre màrtirs.

Anglaterra encara us governaria fins a ensorrar-vos, fins i tot encara que els vostres llavis ofereixin un homenatge hipòcrita a l'urna d'aquella llibertat a la que hauríeu traït.

El nacionalisme sense socialisme - sense una reorganització de la societat sobre la base d'una forma superior i més desenvolupada d'aquella propietat comuna que jeia sota l'estructura social de l'antiga Erin - només és una recreació nacional.

Seria equivalent a una declaració pública de què els nostres professors han reeixit a inocular-nos les seves perverses concepcions de justícia i de moralitat fins al punt que hem decidit fer-les nostres, i que ja no necessitem cap exèrcit estranger que ens les imposi.

Com a socialista estic preparat per fer tot el que un home pugui fer per aconseguir per la nostra pàtria el que es mereix - independència; però si em demaneu que canviï una lletra de les reclamacions de la justícia social, per tal de conciliar-nos amb les classes privilegiades, llavors cal que em negui.

Una acció així no seria ni honorable ni factible. Cal que mai no oblidau que no arriba al cel qui marxa al costat del diable. Cal que proclamem obertament la nostra fe: la lògica dels fets és amb nosaltres.